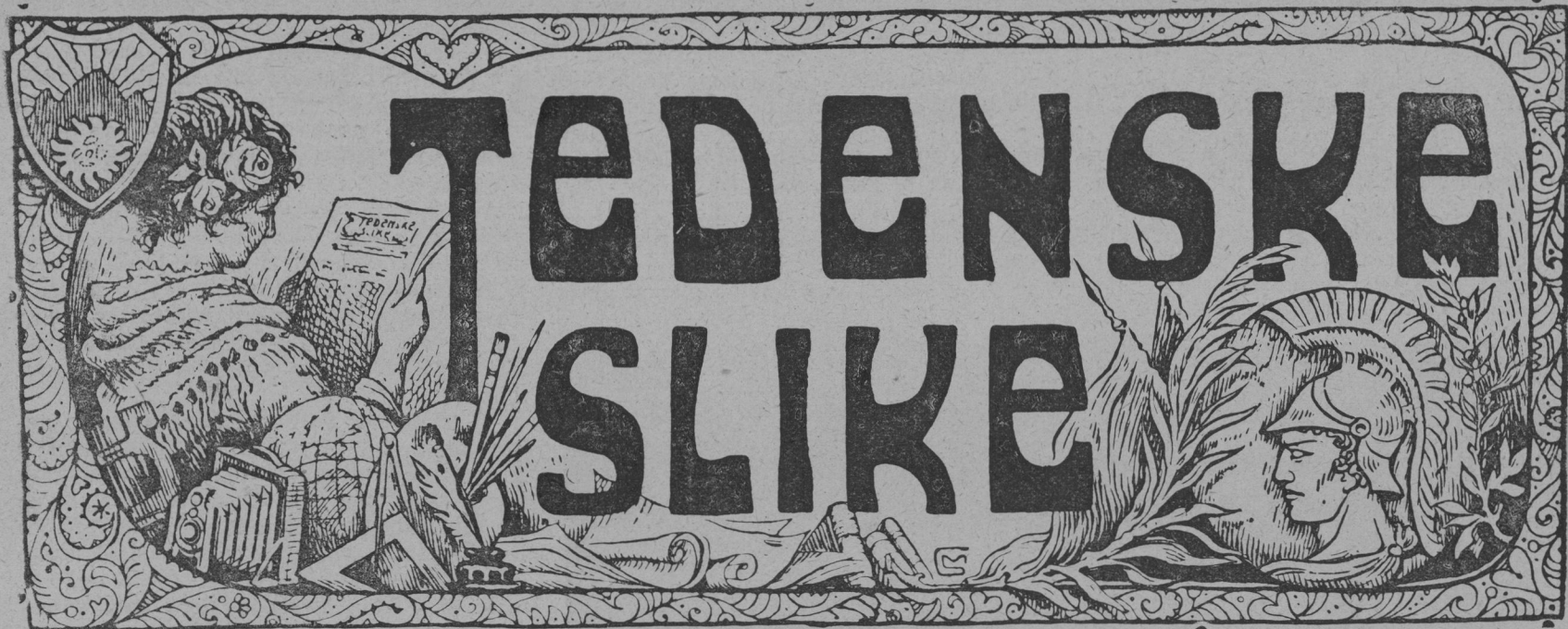

Naročnina za Avstro-Ogrsko; $\frac{1}{4}$ leta K 5; $\frac{1}{2}$ leta K 10; za celo leto K 20. — Posamezna številka 40 v. — Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Stari trg št. 19.

Štev. 4.

V Ljubljani, v sredo 23. januarja 1918.

Leto V.

Prodiranje naše tirolske armade v Italijo.

Naša municijska kolona na pohodu skozi dolino Primolana, kjer so bile poprej laške utrdbe in vojašnice uničene.

Dr. Ivan Lah:

Starčkova smrt.

Dogodek v taboru.

Povem vam povest, kakor čudno, tako resnično, kakor kratko, tako veliko. Zgodila se je v našem taboru in so se ji vsi čudili. Mnogi so se smejali — a meni se je zdela lepa, ker je bila tako priprosta in naravna.

polna košatih lesov in pisanega polja. Ko je bil mlad, je posedal po potih ob vaseh in je sanjal čudne sanje o svetu in o ljudeh. Ljubil je svojo domovino in ni vedel, kaj bi delal, da bi zaslovela daleč v svet. Ko je slišal o slavnih božjih potih, kamor se shajajo ljudje s celega sveta, je premišljal o tem, zakaj se ne gode čudeži v njegovi vasi, v teh skalah in vrhovih, kjer so izvi-

lila reka, bi prihiteli ljudje in bi se čudili. Kako bi bilo, ko bi se s prstjo zasula cela cerkev tako visoko, da bi bila hiša božja pod zemljo: bila bi taka, kakor nobena druga cerkev na svetu; v njenih temnih globočinah bi vladala sveta tihota, ki bi vabila k sebi na tisoče ljudi; vrh sedanje cerkve bi se postavila nova, še lepša cerkev, ki bi se dvigala visoko pod nebo: množice bi se shajale okoli obeh cerkev in dolina bi slovela v svet — slavno bi postalo domače ime. Take sanje je imel ta mož mladosti.

Toda vse želje in sanje so ostale neizpolnjene. Zato jih je bil žalosten in je nezadovoljen zapustil svoj domači kraj. Ko je videl svet, ga je vzljubil tako, da je pri tem skoraj pozabil domačo vas. Videl je velike in slavne kraje in je spoznal, kako otroške so bile sanje, ki so polnile njegovo mladost. Toda ostala mu je v srcu ljubezen do domovine in ko je premišljal o smislu in namenu svojega življenja, se mu je zdelo, da bi moral ustvariti nekaj velikega, nekaj večnega, nekaj, kar bi proslavilo neznano domovino po celem svetu. Tako je prišel na misel, da bi postavil spomenik z naslovom „spomenik domovine“. V tem spomeniku bi bila izražena vsa nje lepota in veličastnost, vsa radost in boleost, vsa preteklost in bodočnost. Tujec, ki bi postal pred spomenikom, bi ostrmel, čudil bi se in bi ljubil domovino, ki bi jo spoznal v spomeniku.

Hodil je po-svetu in je sanjal o tem spomeniku. Mislil je, da se bo nekoč dogodilo, kakor je sanjal: obstal bo kje na svoji poti in se bo lotil dela: postavil bo podlago in spomenik bo rasel od dne do dne: nekoč bo stal visok in popolen v sredi domovine, da se mu bodo čudili domači in tuji rodovi. V mislih je videl pred seboj svoj veliki načrt, bilo mu je povsem jasno; videl je visoko postavo domovine na vrhu, okrog nje domače vile in narod na potu v veliko bodočnost.

Med onimi množicami, ki so jih dovajali dan na dan od vseh strani sveta, je prišel nekega dne tudi človek sivih las, zamišljenih oči, upogle glave. Stopal je molče in ponosno sredi množice in ni gledal ne na desno ne na levo. Bili smo navajeni takih prizorov.

V onih časih, ko je postal človek samo še stvar, ki je nad njo vladala železna sila, in jo je premikala po zemlji sem ter tja, kakor silen vihar prenaša listje v jeseni, kaj je bilo takrat še čudnega! Ljudje so se navadili vsega, kakor da mora biti na svetu tako in se niso niti navduševali za one pridigarje, ki so dokazovali, da je stroj podjarmil človeka. Zato so hodile one množice udano in brez ugovora iz tabora v tabor, po prašnih, dolgih cestah, obdane od tujih spremljevalcev in nadzornikov. Vsak svojo culo v rokah, vsak svojo butaro na rami — tako so šli in so gledali lepo zeleno polje okoli sebe, veselili so se svojega potovanja in so si peli svojo pesem.

Kadar so prišli do novega tabora, so obstali pred ograjo, in iz tabora jih je pozdravljala množica njim enakih, ki so jih sprejemali kot bratje in prijatelji.

Tako je nekoč prišel tudi on v naš tabor. Odkod je bil, Bog ve. Celo njegovo ime so imeli napisano samo v pisarni in še tam niso vedeli ali je prav.

Sicer v onih časih niti imena niso imela nikakega pomena. Ljudje so se šteli po številkah in med seboj so se spoznavali po obrazih in po raznih posebnostih. Vsak je nosil s seboj svojo povest, ki jo je prinesel iz sveta in se je potem razvedela in razširila po taboru. Zato so pripovedovali tudi o njem čudno povest, ki se je nazadnje tako nenadno dokončala pred našimi očmi.

Njegova domovina je bila daleč neke v gorah, obdana z divjimi vrhovi in visokimi skalami, polna zelenih trat in livad,

rali temni, hladni, studenci, ki so se skrivali globoko pod zemljo. Zakaj bi ne postala podoba v domačem oltarju čudodelna in bi hiteli k nji kmetje in gospoda od blizu in daleč? Zakaj se ne pojavijo v

Cortina d'Ampezzo, krasno južnotirolsko letovišče, so imeli Lahi 2 leti v oblasti; danes je svobodno.

cerkvi ali njeni okolici čudapolni dogodki, ki bi se o njih pisalo in govorilo daleč po svetu? Sanjal je o tem, kako bi bilo, ko bi se dolina med griči zalila z vodo in bi naastalo jezero, iz katerega bi se dvigal otok s cerkvijo in vasjo. Ko bi se naenkrat odprla zev sredi gozda in bi se iz nje va-

Tako so prešla lela, lasje so začeli siveti in glava je postala utrujena od sanj. Svet mu je postal tuj in domovina se je kazala daleč kakor pozabljen mati v zagorski koči. Spomenika ni bilo nikjer.

Takrat je zagrmelo po svetu, da je zatrepetala zemlja in so ostrmeli ljudje. Oni,

ki so bili na potih za daljnimi cilji, so dobili svoja bivališča v taborih, kjer se je začasno ustavila njih pot. Bili so sumljivi, nevarni in nezanesljivi, kajti njih srca so sanjala sanje, ki niso bile od tega sveta. Tako je prišel tudi on v tabor in je nastopil med množicami svojo pot od tabora do tabora.

Živel je sam in se ni menil za družbo. Ob večerih je posedal pod starim drevesom ob ograji, od koder se je videlo po vsej dolini na okrog. Gledal je svit zahajajočega solnca in se je potapljal v daljave zapadnih svetov: ljubil je široko obzorje, modre višine in nemirne oblake, ki so se zbirali in razgubljali v daljavah. Vračal se je pozno v noči v barako med ljudi in je slonel dolgo zamišljeno na oknu. Zjutraj je stal na malem gričku in je gledal pisane barve, ki so se razlivale po polju v žarkih mladega solnca. Njegove sanje so bile visoke in široke, da ni čutil ograje, ki je obdajala tabor. Ljudje, ki so ga gledali, so ga prštevali v ono vrsto ljudi, o katerih se ne ve, ali mislijo popolnoma zdravo in jasno.

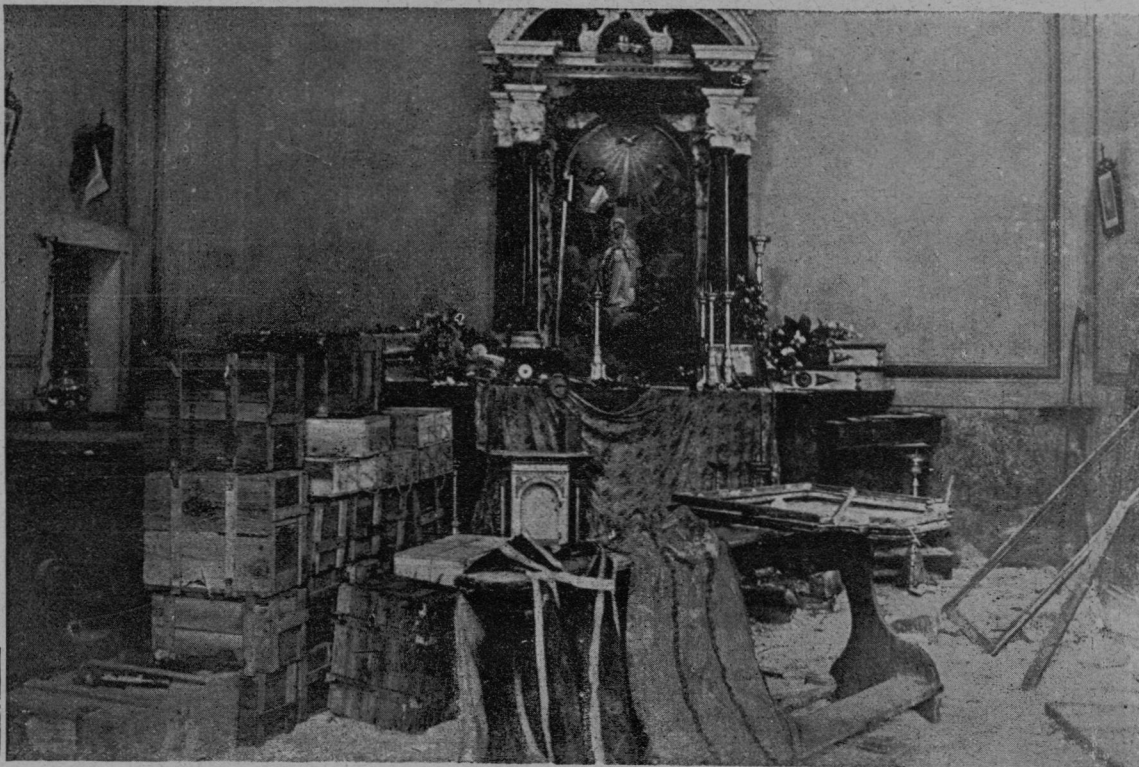
Bilo je mnogo takih v našem taboru. Imeli smo astronoma, ki se je ukvarjal z visoko učenostjo o zvezdah. Gledal jih je zvečer, ko so se pojavljale druga za drugo na nebu in jih je poznal po imenu: opazoval jih je vsako noč in drugi dan je govoril o njih z ljudmi, ki so jim bile zvezde popolnoma tuj svet. Računal je ves dan svoje račune in je hotel s številkami dokazati vse, kar je bilo drugim nerazumljivo. Načrtal je solnčno uro in je po cele tedne postajal pred njo. Nazadnje so ga odpeljali nekam daleč. Govorili so, da se mu je zmedlo.

Imeli smo tudi človeka, ki je postal prerok. Premišljeval je dogodke tega sveta in se je poglobil v velike skrivnosti, ki so ostale tuje njim, ki žive življenje površno in brezmiselno. Trpel je mnogo in se je približal resnici: veroval je globoko in je slutil bodočnost. Zato so bile njegove be-

Toda mož, o katerem govori ta povest, je ostal dolgo med nami in mogoče bi bil dočkal konca, da ni prišla nekega dne ona mala deklica iz njegove domovine. Imela je osem let.

Bila je lepa, kakor tiha pomladanska cvetka, ki vzraste skrita v podgorski livadi. Imela je črne lase, žive oči in nežne bele roke. Bila je še otrok, toda težko je bilo

Tudi starček je stal poleg nas, sam, zamišljen. Ko je zagledal deklico, so mu obraz zalile solze. Kaj se je zgodilo z njim? — Gledal jo je kakor pozdrav iz domovine. Vse njegove mlade sanje in vsa dolga pot skozi svet se mu je zdela sedaj prazna. Ali ni bila ta deklica kakor pesem one zemlje daleč med gorami, kakor odmev lepe mladosti, kakor klic izgubljene domovine? Vse

Iz osvobodjene Gorice: Cerkev na Goriškem gradu, v kateri so imeli Lahi skladišče za strelivo. Vse je padlo nepokvarjeno v roke naši vojski.

z njo govoriti po otročje. Njen oče je bil vojak in je z vojskami izginil nekam v svet, da se ni vedelo, kod in kam. Njena mati je bila ženska, ki je slovela po svoji krasoti in je imela čudno življenje. Kajti tam v onih

kar se mu je zdelo prej skrivnostno in nerazumljivo, se mu je pokazalo tako priprosto in naravno: ljubezen do te deklice je bil prvi svetli žarek po dolгих letih tme in blodenj. Gledal jo je s svetim občudovanjem in je v srcu blagoslavljal njeno mladost; blagroval je nje, ki so jo obdajali in je iskal besedi, s katerimi bi izrazil kar je čutil: pozdravljal jo je z radostjo, s katero pozdravljamo svet, iz katerega vzraste bohotna roža. Krog nje so sijala mlada leta, polna krasote in on je pozdravljal ta mlada leta in njih veliko srečo.

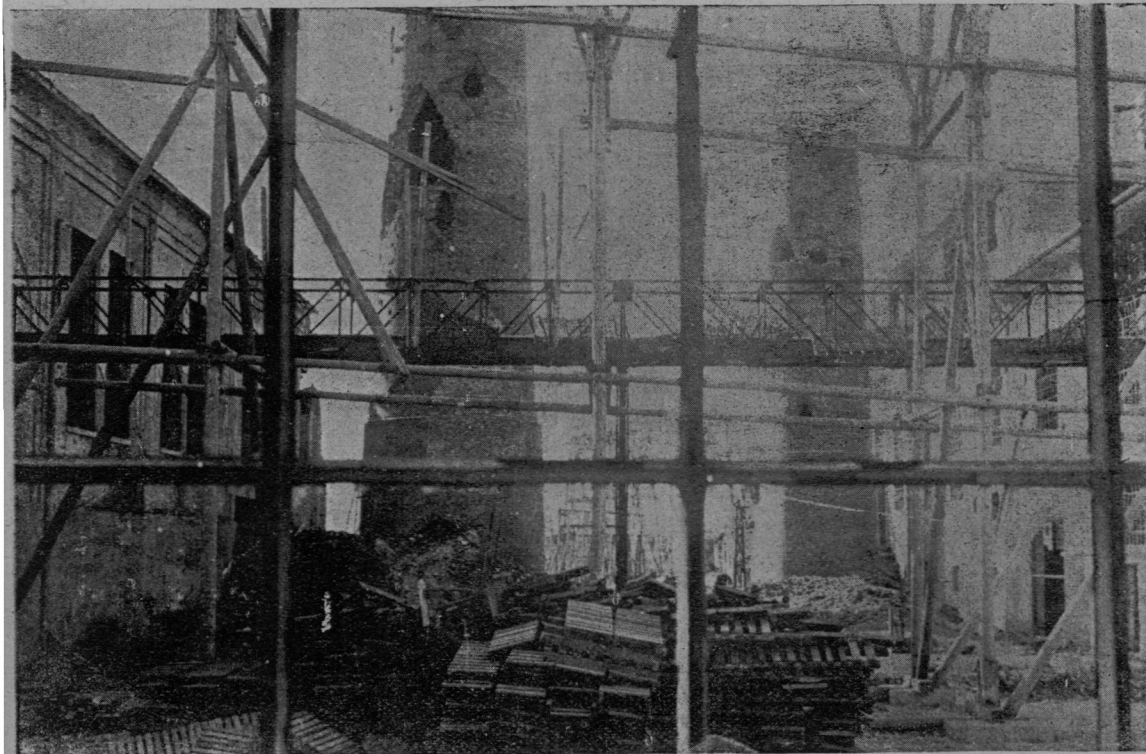
Čutil je, da je dokončal svojo pot. Ta deklica je bila njegova poslednja radost. On, ki je videl toliko lepega, užil toliko razkošja, ljubil toliko lepih sanj, izpil do dna čašo opojnosti — on je ljubil sedaj to lepo deklico, kakor je ljubil svojo domovino in zdelo se mu je, da vidi v nji vso lepo veliko bodočnost, o kateri je sanjal v sanjah o spomeniku.

Nihče ni vedel, kaj se godi z njim.

Nekoč je prijel deklico za roko in ji je dal črešnje. Deklica ga je gledala boječe, a on se ji je smejal. Ali se ga je bala? Kdo ve! Dolgo je ostalo vse tako. Nekoč je nastal nemir in beg. Deklica je bila v sredi med množico. Planil je med ljudi in je stegnil roko po njej. Oklenila se ga je in je šla z njim. Ni se ga bala. Bil je srečen. Govoril je z njo, kakor da govori s svojimi najslajšimi sanjami. Njen nasmeh je bila njegova najslajša radost, pri tem so mu solze zalivale oči.

Toda ženske so se čudile: po čemu govori starec z deklico? Kaj ji hoče povedati? Kake namene ima? In so ga zasmehovale.

Od takrat smo videli, kako pešajo njegove sile. Glava se je sklonila globoko, globoko, oči so upadle, roke so onemogle. Kaj je bilo z njim? Nekateri so pripovedo-

Jadranska tovarna v Trzinu, skoraj docela uničena, danes zopet v naši posesti.

sede svete in premišljene. Toda, kdo bi govoril z njim, kdo bi ga poslušal ob časih, ko je bila vsa preteklost kakor mrtva in vsa bodočnost komaj v začetkih! Kdo bi mu verjel, ko jutri ni bilo več resnica, kar se je včeraj dogodilo! Nekega dne so ga odpeljali, da ne bi motil ljudi s svojimi nauki.

gorah na jugu se dogajajo čudne povesti in nihče si ni mislil, da bo ta ženska s svojo hčerko prinesla v naš tabor tak čuden dogodek.

Spominjam se dobro tistega dne. Po cesti je prikorakala utrujena četa beguncev. Stali smo na ograji in smo jih pozdravljali.

vali, da bo nastopil pot za zvezdoslovcem in prerokom, ker se mrači njegov um. Drugi so rekli, da so ga zlomila stara leta; — toda nam se je zdelo, da se je dogodilo nekaj skrivnostnega, in da je čuden dogodek strl starčkove sile.

Onemogel je in je ostal v postelji. — Vedeli smo, da bo umrl. Njegove ustnice so šepetale tiho molitev in po licih so mu lile solze.

so se v tem trenutku zagledale nekam daleč v neznane daljave.

Tako je umrl ta starček. Deklico so ženske odvedle domov in so se med seboj pogovarjale o strahu pred mrtveci; bale so se, da bi deklici ne škodovalo, ker je umirajoč človek tako hrepenel po nji. Toda deklica je bila mirna, ker ni razumela, kaj se je zgodilo.

Bila je v taboru navada, da so se vsi

tiskala k materi, kakor da bi se bala govornika in njegovih besedi.

Nekatere ženske so jokale. Moški so stali z zamišljenimi obrazi in so premišljali o usodi človeka. Zasadili so na grob križ brez napisa in so se razšli.

Pozneje so mnogo govorili o starcu. Kaj je bil ta človek? Kaj se je zgodilo z njim? Ali je bil spomin na preteklost, ali je bila misel na bodočnost vse to, kar se je zgodilo pred njegovo smrtjo?

Toda nad grobovi vlada pozabljenje. Tako smo pozabili tudi nanj, kajti na njegovo mesto je prišel drug človek, in novi dogodki so napolnili taborišče.

Pravili so, da na njegovem grobu rastejo čudno-lepe, velike rože, ki se obračajo za solncem in povešajo svoje glave na jug.

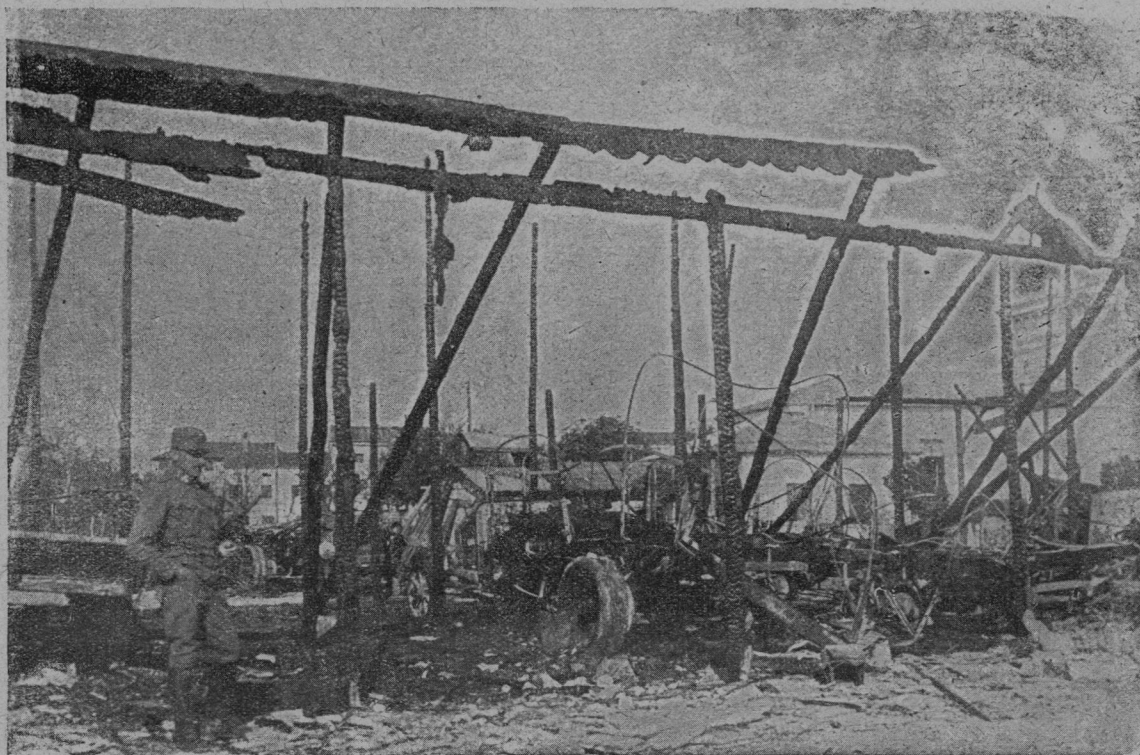
Naši možje.

Čast in ponos našega naroda so zdaj naši možje. Možje, ki podpisujejo deklaracijo.

To niso več oni bojazljivci, ki si jih ponekod imel pred vojno po pet za en groš. To niso možje, ki so se bali vsakega če je prišel k njim s svojimi papirji. To niso možje, ki so se klanjali vsakemu tujcu, ki je blagovolil milostno pogledati na nje.

To so sedaj možje, ki so vredni svojega imena. Oni vedo, kaj pomeni zanje in za njih otroke beseda: deklaracija. Oni vedo, da zdaj mnogo odločuje njih beseda, da bodo čez sto let naši svobodni potomci po občinah slavili dan, ko je bila podana občinska izjava za deklaracijo. Čez sto let se bodo imenovala imena mož, ki so podpisani pod izjavami.

Našim možem ni prinesla deklaracija pravzaprav nič novega. Vedeli so že davno, da je edino tako prav, saj so že davno rešili vsa ta vprašanja brez težav. Še nikoli nisi našel slovenskega priprostega človeka, ki bi ne vedel, da smo eno z brati Hrvati

Velikanski laški avtomobili, ki so jih bežeči Lahi uničili. Našli so jih naši vojaki pri Sv. Valentinu.

„Dajte, da jo vidim še enkrat,“ je rekel.

Vedeli smo vsi, da želi videti deklico, ki jo je ljubil tako iz čistega srca. Privredli so mu deklico. Pogladi jo je po laseh in je zaplakal: „Moja lepa izgubljena mladost, moja domovina — tako sva se srečala. Tako pozno, pozno! Tako lepa si prišla, tako pomladanska, sedaj, ko je že padla jesen. O, da sem te videl, predno sem umrl. Ti sreča moja, toliko časa iskana, nepoznana; v teh časih, ko je propadel stari svet, sem te zagledal, polno sreče in mladosti. Treba je bilo velikega gibanja svetov, da sva se sešla. In videl sem vso tvojo bodočnost, tako sladko in vabljivo. Videl sem jo, a užival je ne bom. Bog s teboj, moja zlata deklica! Da bi spoznala vso srečo ljubezni, ki so jo deležni oni, ki nosijo v sebi krasoto.“

Tako je govoril. Ljudje so se spogledovali in ugibali, kaj je hotel reči. Deklica je stala boječe poleg postelje in se je umikala pred njegovo hladno roko.

„Meša se mu,“ so šepetale ženske in so prijele deklico za roko.

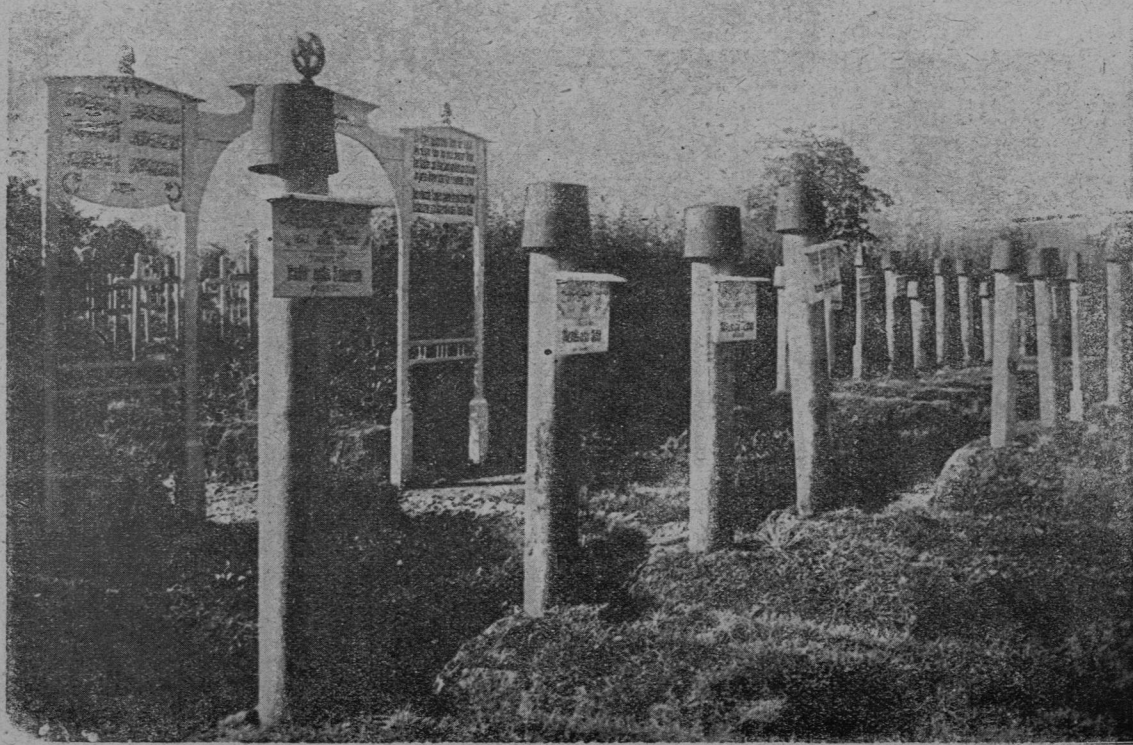
„O vi vsi, ki tu stojite,“ je govoril starec in besede so se izgubljale v njegovi sivi, gosti bradi, „ko pridete domov, pozdravite domovino, pozdravite tiste lepe gore, ki jo obdajajo, reke, ki jo napajajo, polja, ki jo krasi! Jaz sem nekoč živel tam in sem sanjal najsrečnejši sen življenja. In sedaj, ko sem pogledal svetu do dna, je prišlo spoznanje, da je najbolj otročji sen večja sreča nego najbolj učena resnica.“

„Blede se mu“, so šepetale ženske.

„In da sem videl tebe, ti moj sladki sen — ti, ki si imela postati to, kar je sedaj umrlo, da vstane v novo življenje. Ti draga . . .“

Roka je omahnila, potok solz se je vli po licih in po sivi bradi navzdol. Vzdihtil je globoko in je umrl. Njegove oči

dogodki na dolgo in široko obravnavali. Zato so tudi o tem dogodku mnogo govorili. Toda ljudje sodijo stvari površno, zato niso razumeli starčevih besedi in niso mogli spoznati njegove povesti.

Turško pokopališče nedaleč Stryja v vzhodni Galiciji. Vsak spomenik krasi turban iz lesa, kakor to predpisuje koran. Napisi so v arabskem in nemškem jeziku.

Zabili so starčka v krsto in drugi dan je bil pogreb. Pokopali smo ga na tujem pokopališču. Ob njegovem grobu je govoril govornik o utrujenem potniku, ki je prepotoval življenje do konca in je šele na koncu našel, o čemer je sanjal v začetku. Na robu groba je stala deklica in se je pri-

in Srbi. Na semnjih, po vaseh, pri kupčiji itd. je govoril s svojimi sosedi in se je razumel z njimi tako dobro, da bi bil čudno pogledal vsakega, kdo bi mu bil rekel, da je to „drug jezik“.

Meje so mu bile neprijetne. Imel je vsled njih mnogo škode. Zelel si je že

pravno, da bi padle te zapreke. Vedel je dobro, da bi se dalo pri nas bolje živeti, če bi ne bile take razmere. Toda kako — s tem si ni bil na jasnem.

Zdaj je prišla deklaracija in mu je pokazala pot, ki jo je že davno slutil kot edino pravo pot. Zato je deklaracija mahoma osvojila ves narod — ali bolje rečeno: narod si je osvojil deklaracijo. Ni bilo treba ne dokazov, ne razlag. Vse je bilo jasno — samo po sebi razumljivo. Beseda deklaracija je sicer tuja — a nje vsebina je tako naša, da smo vse takoj razumeli. Ko bi ne bilo našim ljudem vse to že davno v srcu, bi ne bilo mogoče, da bi naenkrat ves narod pristopil na misel jugoslovansko. Množica sprejema s takim navdušenjem samo one misli, ki ji jih podaš — iz njenega lastnega srca ali vzameš iz njene lastne pameti.

Zato so se sešli naši možje na občinskih sejah in so se podpisovali. Vedeli so, da je to važno. Da ne bodo mislili na Dunaju, da so si naši poslanci vse to sami izmislili! Da ne bo mislil svet, da ne vemo, za kaj se borimo! Da ne bodo mislili naši nasprotniki, da bomo zopet popustili. O ne! Nikdar! Kar je podpisala trda kmečka roka, to drži. Kmet ne piše rad — ampak kadar podpiše — je kakor pribito. Enkrat za vselej!

Z radostjo mislimo na naše možake, kako sede pri občinskih sejah in podpisujejo. Še nikoli niso odločevali o tako velikih stvareh. Zdaj odločajo sami o sebi in o nas vseh. Zato so veliki ti naši možje — čast in ponos občine in domovine.

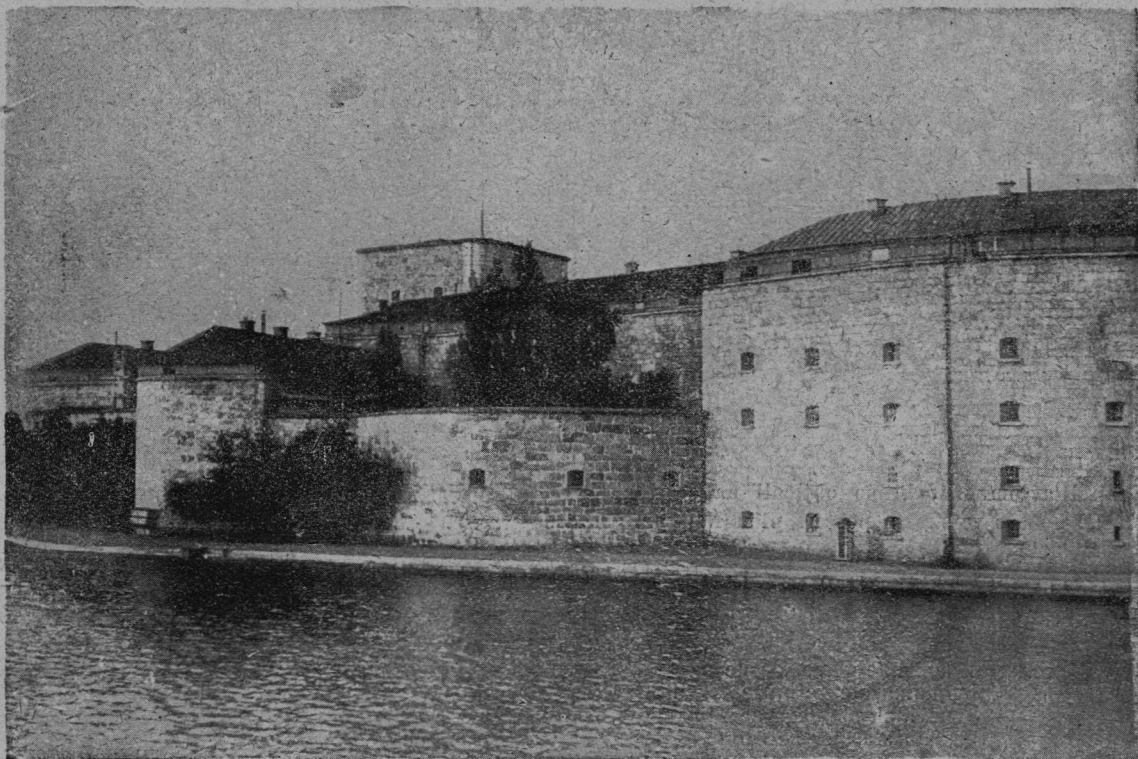
V naslednjem začenjamo prinašati po abecednem redu imena občin, društev in korporacij, ki so se izrekle za jugoslovansko deklaracijo in so bila njih imena znana do 16. januarja t. l. — Če bi nam kakšno ime ušlo iz pregleda, naj se nam ga blagovoli naznaniti, da ga dostavimo!

Za jugoslovansko deklaracijo z dne 30. majnika 1917 so se izjavili:

Ajdovec (okr. Žužemberk), Ajdovščina in okolica (Narodna delavska org.) na Go-

cerkev na Dolenjskem, Bela Koroška, Bezina, konjiški okraj na Štajerskem, Bistrica na Gorenjskem, Bistrica Bohinjska, Bistrica Ilirska, Bistričica pri Kamniku, Blagovica, okr. kamniški, Blanca, sevniški okraj, Bled, Bloke, logaški okraj, Bosanski Hrvati-katolički (dr. Sunarič), Boštanj ob Savi, Braslovče, okraj Vransko, Braslovče (duhovščina dekanije v lavantinski škofiji), Brezen, konjiški okraj na Štajerskem, Brezje, Šta-

ščina, Dane pri Ložu, „Danica“, slov. katoliško akademsko društvo, Dečno, Makolska žup., Devica Marija v Polju, Dob pri Litiji, Dobličje pri Črnomlju, Dobrina, Štajersko, Dobračeva pri Žireh: čevljarska-gospodarska zadr., hranilnica in posojilnica, Dole pri Idriji, Dolina v Istri, Dol pri Kamniku, Dolsko, Domžale (50 posestnikov), Dovje, Gor., Dragatuš, okraj črnomeljski, Dramlje, štaj., župnija in krajni šolski svet,

Trdnjava Vyborg na Finskem blizu Petrograda, bivša ječa žrtev ruskega absolutizma, danes ječa novih političnih žrtev.

jersko, Breznica na Gor., Brezovica pri Kamniku, Brusnice, novomeški okraj, Bukovica, Buzet v Istri, duhovništvo, učiteljstvo, obč. župani in razni bivši obč. zastopniki. Celje, okolica, Cerklje pri Kranju, Cerkle

hranilnica in posojilnica, Drašiči, okraj metliški, Dvor pri Zužemberku, Družmir pri Šoštanju (prostov. gasilno društvo).

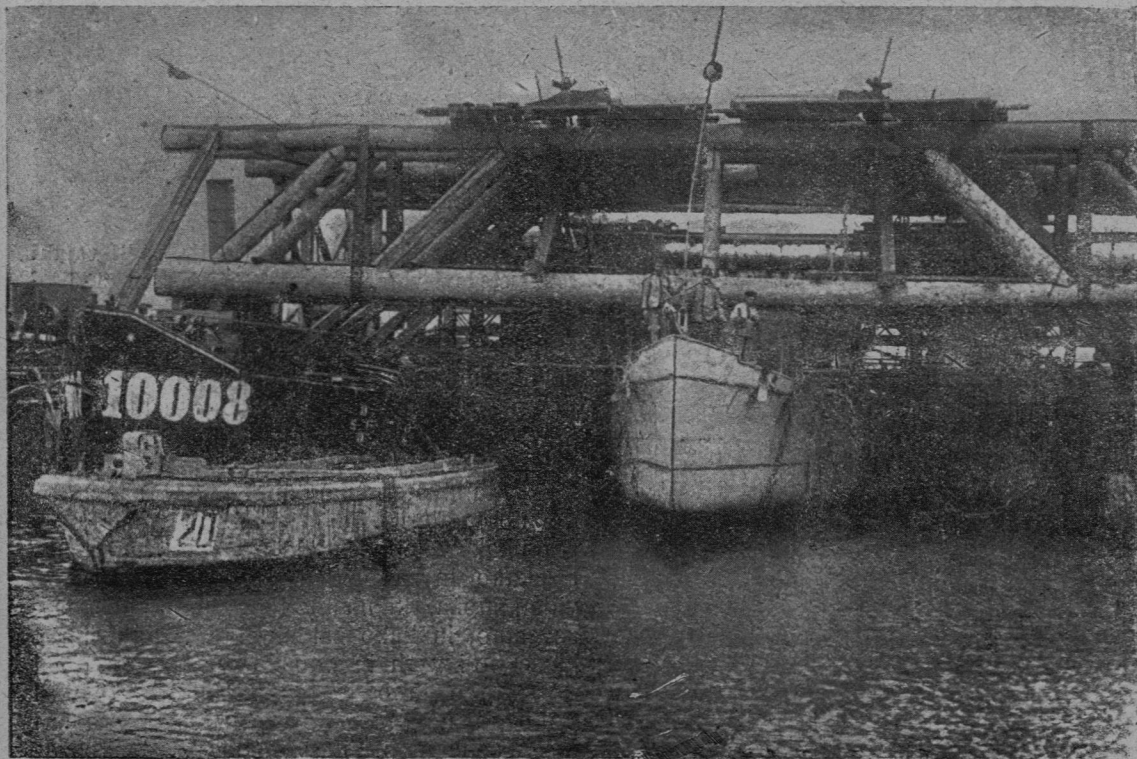
(Dalje prihodnjič.)

Judovsko kraljestvo.

Sv. dežela - Palestina z Jeruzalemom, Betlehemom, Nazaretom, Hebronom in drugimi mesti in vasi, ki jih poznamo iz zgodov. pisma — je danes svobodna. Angleži so pregnali Turke, in sam oče papež se tega historičnega dogodka pristrčno veseli. Cesar vse križarske vojske niso dosegle, se je zgodilo decembra meseca 1917. Ves krščanski in katoliški svet bi moral rajati, po vseh cerkvah bi se morale vršiti zahvalnice, kajti domovina očakov, prerokov, apostolov in učencev, staršev in sorodnikov Jezusa Kristusa, tisočletje „turška drajna“ je danes — svobodna in zopet v krščanski oblasti.

Toda vojna je postavila ves svet na glavo. Neumnost je postala modrost, zločini so se premenili v zasluge, sovražniki v prijatelje, bratje v protivnike. Politika in vojna sta izpremenile kruto sovražene Turke v zaveznike, branitelje in ljube tovariše katoliške Avstro-Ogrske, protestantske Nemčije ter pravoslavne Bolgarije. Zato se danes ne smemo veseliti, da je Palestina osvobodjena, kajti nam sovražni Angleži so porazili nam prijazne mohamedanske Turke; zato vse cerkve molče, le oče papež v laškem Rimu se lahko raduje.

Radujejo pa se tudi Judje vsega sveta. Njih pradamovina jim bo zdaj odprta, in se bodo lahko preselili tja, kamor jih že stoletja žene hrepenenje.

Naš donavski monitor, ki se je bil potopil zaradi srbske mine, zopet dvignjen iz valov.

riškem, Akademiki jugoslovanski na Dunaju, Anže, sevniški okr. na Štajerskem, Armeško, sevniški okraj, Aržiše, okr. Litija. Banja Loka pri Kočevju, Banjaluka, Bosna, meščani in okoličani, Begunje pri Rakeku, Bela bohinjska (možje-posestniki in mladeniči), Bela

(Dol.), Cerklje (Goriško), Ceršak ob Muri, Cven na Notranjskem, Čatež ob Savi, Čekovnik pri Idriji, Čelje pri Ilir. Bistrici, Češnjice, Čermožiče, Černuče, Črniče na Vipavskem, Črni vrh na Notranjskem, Črešnjevec na Dolenjskem, Dalmatiska duhov-

Oklopni avtomobili, ki so obtičali na cesti za laško bežečo vojsko in postali plen Nemcev.

Po konci glave!

Dvignite glave, ozrite se:
Majhni ste zato, ker klečite,
nevidni ste, ker se priklanjate,
slabi ste, ker se bojite.

K. Stan. Sokol.

Navedene besede je zaklical eden prvih bojnikov za češko državno samostojnost. In ko so se ljudje ozrli, so videli grozen prizor: ves narod, njegovi voditelji na čelu, so ležali v prahu, klanjali glave in trepetali pred . . .

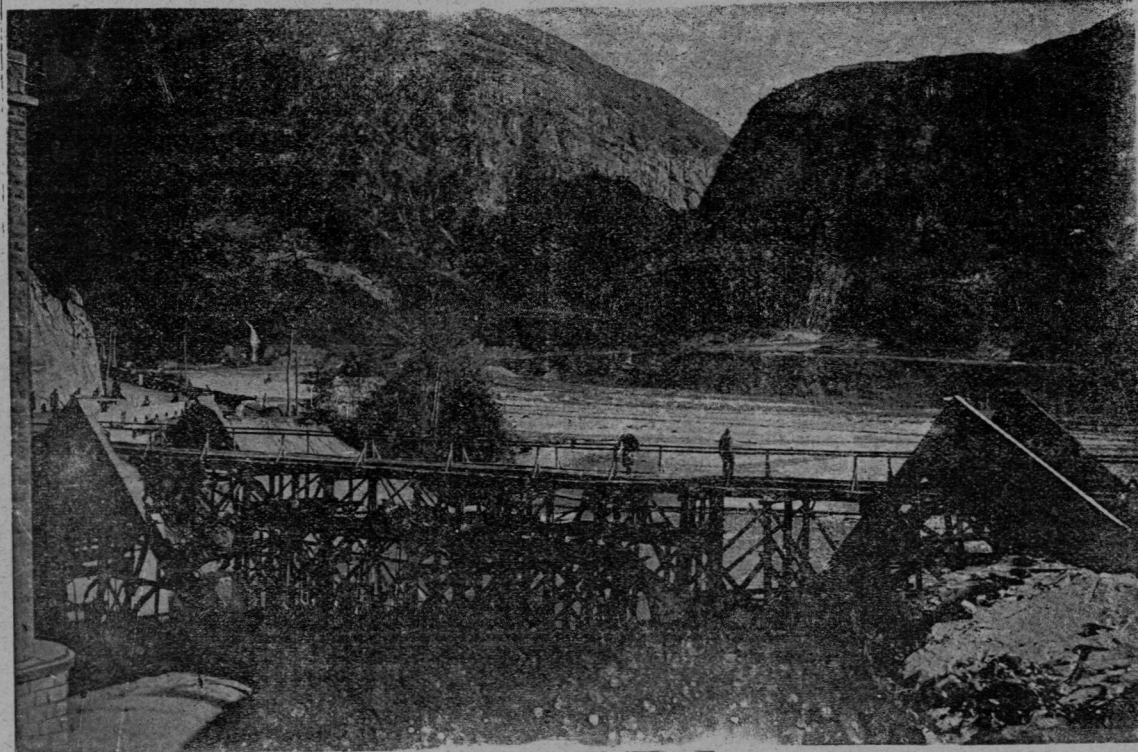
Pred čim, pred kom?

Oni, ki jih je postalo sram, so se hitro dvignili, otepli so prah s kolen in so zravnali hrbet. Bili so kakor zaslepljeni, utrujeni od klečanja in strahu, oslabljeni od lastnega poniževanja.

In pri nas! Ni bilo li pri nas še slabše? Ali ni ležalo vse na kolenih, ali niso bili naši hrbti pripognjeni in pripravljeni na udarce? Ali nismo bili strahopetci? In če si je kdo upal dvigniti glavo in izprepovoriti

Razbiti, zgoreli vozovi, ubiti konji, padli vojaki — sledovi vojne po cestah preko Benečije.

Most na cesti ob reki Piave, porušen po bežcih Lahih.

besedo, ali ni padel bič najprej po njegovem predrznem licu, in tisoči so se še bolj stisnili k tlom, da bi jih ne zadel udarec nemilosti.

In pri tem smo zapeli svojo staro suženjsko pesem: „Smo mal narod, majhen, premajhen, svet nas ne vidi, ne pozna, nevidni smo: slabi smo, nimamo šol, nimamo vpliva, naše življenje je odvisno od tuje milosti.“ Tako smo javkali in klanjali smo se še niže, da bi nam prizanesli. Gospodje v prvih vrstah so bili najnižji: v potu svojega obraza so priznavali svojo nizkost, slabost, neznatnost. Dajali so zgled vsem, ki so stali za njimi. Oni v zadnjih vrstah so bili predrznejši. Tu in tam se je začul glas: Na svoji zemlji smo: čemu klečoplastvo, nizkost, ponižanje?

Toda bič je zazvižgal in zopet so se sklonile glave. Pred kom, pred čim? Pred ljudmi, ki so živeli od nas in od naše zemlje.

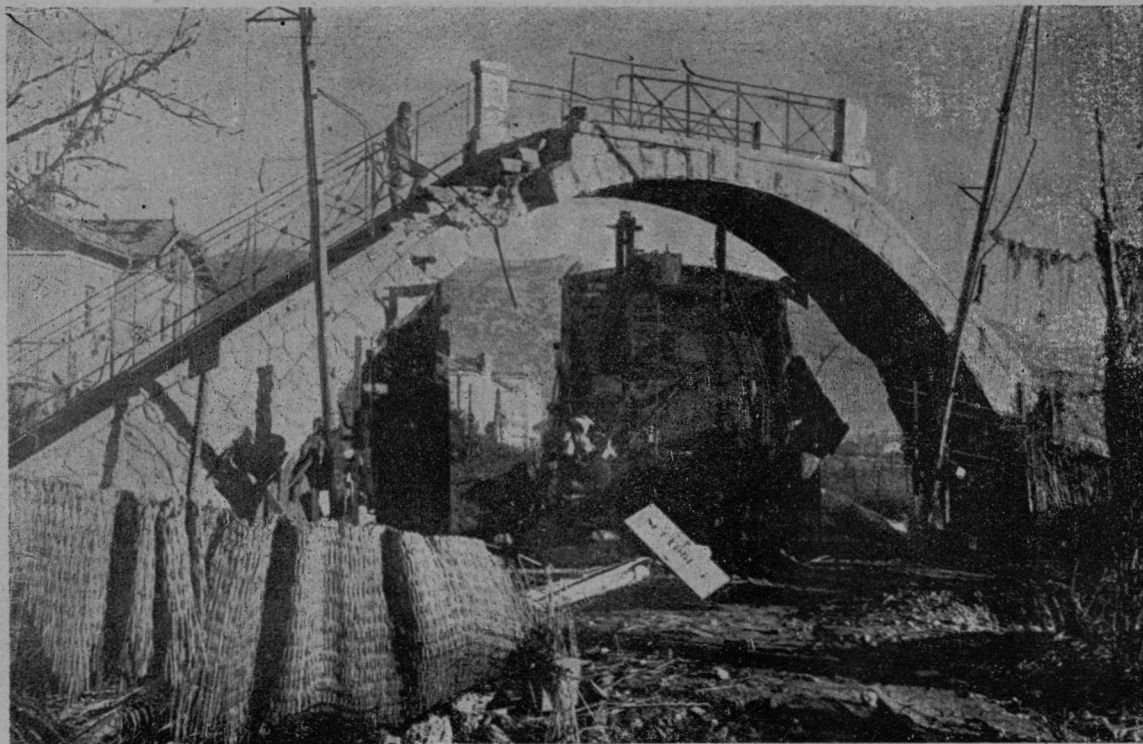
Prišel je majnik in z njim deklaracija. Naši hrbti so se zravnali. Dvignili smo glave in smo se ozrli. Ali smo res tako majhni, slabi, nezmožni? Vsak narod je to, kar naredi iz samega sebe. In ko smo pogledali okoli sebe, smo videli, da nismo niti

mal narod, niti slab, niti neviden. Samo, če hočemo! Mali kmet je ravno tako gospodar na svojem, kakor veleposestnik. Mali kmet ljubi celo bolj svojih par njiv, nego veleposestnik, kajti on živi iz te zemlje.

Marsikateri mal kmet ima krasno obdelano polje, lepe pašnike in gost gozd, marsikak veleposestnik pa vse zamarjeno, izsekano in zadolženo. — Kaka radost je videti moža, ki nastopa ponosno in samozavestno, in kako žalostno je gledati šlevo, ki se boji vseh in nima nikakega poguma!

Kako lepo je gledati narod, ki stoji ponosno na svojih tleh, ki se zaveda samega sebe in brani svojo last! A kako žalostno je gledati narod, ki nima samozvesti, ne ponosa, ne ljubezni do svoje zemlje! Tak narod propada, ker ne veruje sam vase. Kdo bo spoštoval tistega, ki se sam ponižuje? Kdo se bal strahopetca?

Strahopetnost je bil naš največji greh in je postal že skoraj naša narodna lastnost. Trepetali smo pred vsakim beričem. A zdaj smo se navadili trpeti, udarci, ki smo jih prejeli, so bili tako močni, da so se pod njimi zravnale naše pripognjene hrbtenice.

Iz Gorice: Poškodovani most na Goriškem kolo-
dvoru po begu Lahov.

Sedaj stojimo krepko, samozavestno, po-
nosno. Postali smo narod, in svet nas je
zagledal. Dvignite se, dvignite glave!

Naš pesnik Aškerc je rekel, da kdor
udari Tebe v lice enkrat, Ti ga mahni v
lice dvakrat in še pripravljen stoj s pestmi ...
To je edino pravo geslo za one, ki hočejo
zmagati in živeti.

Fran Mažuranič: Lišče.

Naše žene.

— Propadamo.

„Zakaj?“

— Zato, ker nimamo vrednih sopro-
g in dobrih mater.

„A kdo nas more obvarovati propasti?“

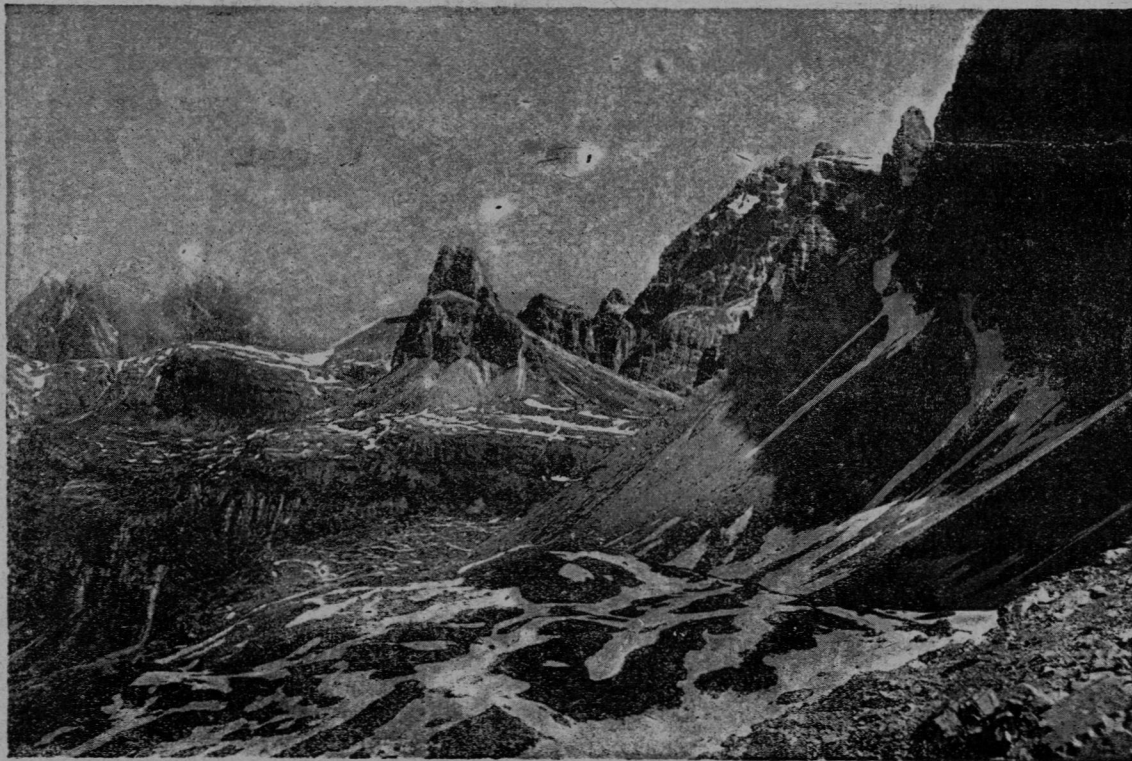
— Žene, nihče drugi kot žene.

„Kaj napravlja na primer Madžara
jakim?“

— Patriotizem in z njim zajedno za-
upanje v samega sebe ...

„A kdo mu je vdahnil te ideje?“

— Madžarska mati.

Dolomiti zopet naši! Gorovje Plana v Dolomitih,
za katero se je vršil boj preko 2 leti, danes
očiščeno Lahov.

Gorovje Ciretta v južnih Dolomitih na Tirolskem, kjer so se Lahi umaknili na jug.

„Madžarka ne misli drugače nego
madžarski, ne govori drugače nego mad-
žarsko, — ne rodi drugo, nego Madžare.
Vsaka je domorodka, a to prava domorodka
z dušo in s telesom! Vsaka ljubi in širi
narodno idejo.“

Ako se dve Madžarki snideta, naj si
bode doma ali v tujini — govorita madžarski.
Madžarke ne uče ženske dece drugega, nego
samo madžarsko. Ozirajmo se v Madžare!
„Učiti se dobrega od neprijatelja ni sramotno
— ampak dolžnost.“

Odgajajmo žene, koje so določene, da
odgajajo našo deco, — ako nočemo, da
nam naše žene rode bojazljivce in renegate!

Žene naj nam bodo Hrvatice, pa jim
bodo tudi deca pravi Hrvatje.

Naj bodo poštene, naj se pobrigajo
za hišo in za deco, — pa jim bodo tudi
sinovi poštenjaki, a hčere vredne domačice
in dobre domorodkinje.

Naj bodo štedljive, da se blagostanje
širi v obitelji in v narodu. Polovica naše
narodne bede izvira iz siromaštva! A temu
je mnogo kriva ženska razsipnost!

Tako govoreč mislim na mestne ljudi,
vaščana tlačijo druge boli ...

Da, ženska razsipnost upropašča obi-
telj in narod, — i telesno in duševno jih
upropašča!

Ženska potratnost tira soproga v ne-
poštenje in v podkupljivost ... Ona ne
praša: od kod? nego: daj!

Razsipne žene so vedno znak narodne
propasti! ...

Starši! vzgajajte hčere sebi v diko,
narodu v korist. Može! izberite si samo
one žene, kojim morete z mirno dušo po-
veriti ono, kar Vam ima biti najsvetejše:
bodočnost svoje dece in bodočnost svojega
naroda.

Bodimo dobri in pošteni Hrvatje!
Samo pošten narod je vreden slobode!

Opomba prelagatelja: Kaj, ko bi zamenili
besedo „Hrvati“ z besedo „Slovenci“? Tudi tako
bi bilo pravilno!

☐ Razširjajte ☐
„Tedenske Slike“.

Manifestacije za jugoslovansko idejo in demonstracije.

V četrtek 17. t. m. se je vrnil v Ljubljano po triletnem prognanstvu g. Ivan Hribar. Na kolodvoru so ga pozdravili prijatelji in znanci, pred kolodvorom pa množica ljudi, zlasti mladina. Ovacije so se ponovile potem na Turjaškem trgu pred stanovanjem g. Hribarja, ki se je ginjen zahvalil.

V petek opoldne ob 1. se je zopet zbrala na Turjaškem trgu precej velika množica, med katero je bila zastopana zlasti mladina, da da izraza svojemu veselju nad vrnitvijo gosp. ravnatelja Ivana Hribarja in duška svojemu navdušenju za jugoslovansko idejo. Ljudstvo je zapelo bred banko „Slavijo“ več pesmi. Ravnatelj Hribar je z okna nagovoril došle manifestante ter naglašal, da ga zlasti veseli, da se mladina navdušuje za našo jugoslovansko stvar, ki je našla med našo delegacijo na Dunaju prav iskrene zagovornike. Množica je odkorakala od tu na Kongresni trg pred deželni dvorec, kjer je dala duška svojemu ogorčenju proti deželnemu glavarju dr. Šusteršiču. Prepevajoč slovanske himne je množica nato odšla na Marijin trg, kjer se je ustavila pred Prešernovim spomenikom. Ko je odpela tu kitico „Hej Slovani“, so odšli udeležniki pred škofijo ter na dvorišče škofijske palače, da prirede knezoškofu dr. Bonaventuri Jegliču ovacije za njegov možati in neustrašeni nastop za deklaracijo. Gosp. knezoškof se je opetovano pokazal na hodniku ter se je zahvaljeval za izkazane mu simpatije.

Ker je pri tej demonstraciji razbil nekdo nekaj oken v „Zadružni tiskarni“ na Dunajski cesti, kjer se tiska list „Resnica“ in je bilo več mladeničev aretiranih piše „Naprej“ sledeče: „Razumemo duševno razpoloženje mladine, zakaj odločno obsojamo tudi mi vsakršno internacijo ali konfinacijo. Da je morala konfinacija bivšega ljubljanskega župana mogočno vplivati na duševnost ne le mladino nego nas vseh, ker je Hribar bil dolga leta izrazita politična osebnost, je povsem naravno. Obžalovati pa moramo, da so se dogodile pri teh manifestacijah stvari, ki so povzročile aretacije, ker taki dogodki, morda brez krivde, brez namena ali celo po krivici povzročijo, da se mladim ljudem uniči bodočnost. Mladina je hotela izraziti veselje nad vrnitvijo Hribarja iz prognanstva in dati duška deklaracijski politiki. Samo to je bil njen namen; v to je opravičena. Če je kdo razbil okna, je bila to nepremišljenost, ki utegne zahtevati več žrtev nego je krivcev, zakaj naši kazenski organi ne vpoštevajo dovolj socialnih in družabnih razmer nego le paragrafe, o katerih že davno ne moremo več trditi, da so primerni. Pravi vzrok manifestaciji in nesreči, ki se utegne zgoditi mladim ljudem, je končno vendar le nepotrebna konfinacija ljudij, ki niso bili nikoli nevarni, in ima svoj vzrok v preveč subjektivnem preganjanju posameznih oseb, ki ga je povzročil prejšnji absolutistični sistem. Če bodo žrtve, bodo to žrtve razmer, ne pa subjektivni krivci.“

Amerikanci in Japonci prihajajo v Evropo.

Vsi so trdili, da jih ne bo. Pa so že tu! In kar naenkrat pol milijona Amerikancev. Drugi še pridejo.

„Saturday Evenig Post“ v Fildelfiji priobčuje podrobnosti o prevozu prvih 500.000 ameriških vojakov na Francosko.

Za to armado je bilo naročenih pri francoski vladi 40.000 vagonov; Američani so na francoskem obrežju zgradili 4 nove pristane in postavili ladjedelnico za prevozne ladje, ki jih pristane vsak dan 25. Za prevoz pol milijona mož in potrebščin je bilo treba 520 ladij.

Na Francosko so poslali več tisoč ameriških lokomotiv, na tisoče milj tračnic, tisoč premogovnih vagonov, cele ambulančne vlake in neštivilne avtomobilne kolone za transport živil, streliva itd. Zedinjene države pošiljajo na Angleško vsak mesec

Ta delavska armada potrebuje mesečno: 13,359.000 kg mesa, 3,375.000 kg slanine, 13,350.000 kg moke, 14,830.000 kg krompirja, 1,046.000 kave, 3,000.000 kg sladkorja.

Dalje so poslali sanitetni personal za celo armado 56.500 zdravnikov in strežajev med temi 5000 kirurgov in zdravnikov. — Povsod po Francoskem se grade ogromne bolnice za ameriško vojsko, med temi tik za fronto 2 infekcijski bolnici, vsaka za 25.000 mož.

Ameriška armada ima vseskozi lastne

Po sledovih bežeče laške vojske: Laški tren, ki je obtičal.

51.000 ton premoga. Les, ki ga potrebuje ameriška vojska, daje Francoska. Treba je za izdelanje desk in stavbnega lesa 15.000 sekačev. V celem je bilo treba spraviti na

zaloge, ki se dovažajo neprestano iz Amerike, tako da je ameriška armada pripeljana, opremljena, vzdrževana in preživljena samo z ameriški sredstvi. V neki provinci sred-

Chiusaforte, oklopna trdnjava, ki so jo razrušili naši topovi o priliki predora laške fronte.

Francosko 190.000 ameriških delavcev, da se morejo izvršiti transporti brez zakasnitve; od teh je pri transportu lesa 15.500, 49.000 je železniških uslužbencev, ostalih 100.000 so pristaniški delavci in težaki.

nje Francoske so Američani nagromadili velikanske množine najrazličnejših zalog ter zgradili skladišče, ki obsega potrebe za 2,000.000 mož za 8 dni in ki se sproti dopolnjuje. To skladišče ima 68 stavb obsega

plošev 16.000 m² in ima lastno železniško zvezo.

A tudi Japonci dohajajo na evropsko bojišče.

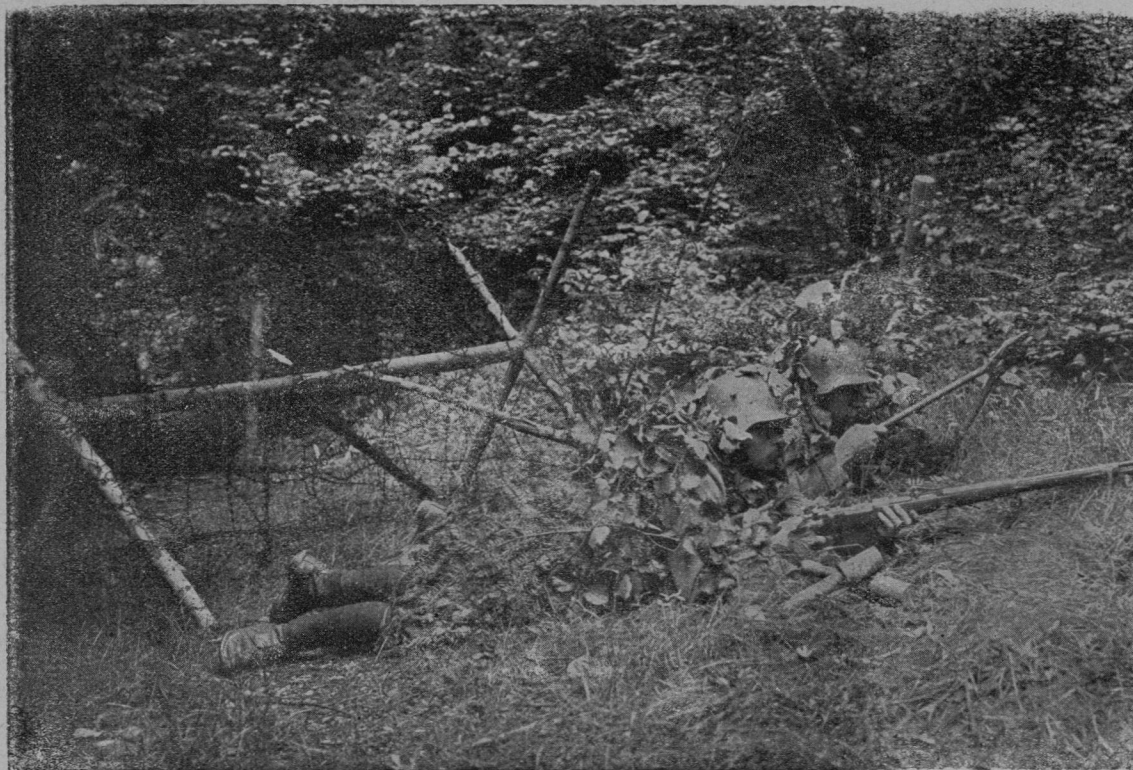
Iz Berna poročajo, da so Japonci res že poslali nekaj čet v Evropo. Dospelo so specialne tehnične čete ter je bil ta transport poskus, kako bi bilo mogoče poslati več japonskih čet v Evropo. Večina japonskih listov pa odklanja večjo udeležbo na evropskih bojiščih.

V Brestu Litovskem se pogajanja nadaljujejo, ker so tako centralne države ka-

vladami za svobodo vseh narodov in za splošni mir.

Amerikanci in Japonci gotovo izdatno okrepe antantne armade. Zato vsi narodi hrepene, da se klanje ustavi, ker novi veliki boji spomladi 1918 postanejo pač najstrašnejša borba katastrofa, ki je dozdej zadela svet. Bog daj diplomatom pameti in nam — miru!

Naročite „Tedenske Slike“!

Nemška patrulja, ovita z vejami, da se more bližati francoskim postojankam.

kor Rusija nekaj popustile. Iznova je upanje da se sklene z Rusijo separatni mir. Ker pa o samoodločbi narodov v Nemčiji in Avstriji nemški drž. tajnik Küllmann in

„Tedenske Slike“ so najlepši, največji in najboljši list s slikami na Slovenskem.

Pred Lozanskim magistratom v Švici: Ljudje čakajo na izdajo krušnih nakaznic.

naš grof Černin nočeta nič slišati, je splošen mir menda nemogoč. Vojna se bo torej nadaljevala, borbe v parlamentih se poostre. Čehi, Jugoslovani in socialni demokratje se pripravljajo na odločilno borbo z

Razne vesti.

Za mir in kruh. Minoli teden so se kar naenkrat začeli po vsej državi delavski štrajki. V Pragi in Trstu na Dunaju in Bu-

dimpešti, v Brnu, Gradcu, Krakovu in drugje so delavci v masah zapustili tovarne, skladišča, tiskarne in najrazličnejše delavnice. Vsi zahtevajo: **Več kruha in sporazumen mir brez aneksij!**

„Slovan“. Na mnogoštevilne reklamacije naznanjamo, da izidejo 10., 11. in 12. številka „Slovana“ letnika 1917 v skupnem zvezku še ta mesec. — „Slovan“, bo izhajal naprej in so vse nasprotnе govornice neutemeljene.

Socijalistična omladina. Koncem januarja izide prva številka „Demokracije“ — socijalistične revije. Izhajala bo začetkom mesečno, pozneje polmesečno, celoletna naročnina K 16.—. S tem prične socijalistična omladina propagirati svoje ideje. Odkar ni več „Naših zapiskov“ nimamo nobene politične in socialne revije. In to vrzel hoče izpolniti „Demokracija“. Kdor želi, da mu pošljemo revijo na ogled, naj naznani svoj naslov upravnistvu „Demokracije“, Ljubljana, Kolodvorska ulica 5.

Mirovna pogajanja z Rusijo so zopet zadela na ovire. Že je bilo pričakovati, da sprejme Nemčija mir brez aneksij s samoodločevanjem narodov. V tem pa je nastala v Nemčiji vojna gonja. Imeli so politični in vojaški krogi konference in iz izjav, ki so jih podali nemški delegati v Brestu Litovskem, se da sklepati, da sta zmagali vojna in vojaška stranka. Nemški zastopnik je naravnost izjavil, da se Nemčija pogaja z Rusijo kot zmagovalka, in če zahteva Rusija samoodločevanje narodov v Litaviji in Kurski, je to posezanje v notranje razmere centralnih držav. S tem je hotel konstatirati nemški delegat, da smatra zasedene dežele kot svoje in jim ne misli dopustiti samoodločevanja v zmislu ruskih zahtev. Konflikt je torej oster, a kljub temu so mu izjavili ruski delegati, da pogajanj zaradi tega dogodka ne pretrgajo, marveč se hočejo še dalje posvetovati in pogajati o drugih vprašanjih. Avstrijska delegacija se v tem oziru ni izjavila tako odločno. Dogodek jasno priča, da Nemčija ne mara sprejeti načel, ki jih v sporazumu vedno naglašajo, čeprav niso odkritosrčni, in bodo porabili te izjave za nadaljno hujskanje v svojih deželah in tudi pri nevtralcih. Zadeva utegne jako podaljšati vojno. Da pa prihaja do različnih nesporazumljenj, je naravno, ker na eni strani zastopajo aristokratje nazore svojih interesentov, na drugi strani pa demokrati demokratične nazore. Zbližanje je torej jako težavno, vendar ni jemati teh pojavov preveč tragično. Obe strani hočeta res mir in potrebujeta mir, čeprav ne iz enakih vzrokov.

Svetovna vojna ni prinesla nič novega. Na italijanskem bojišču ob Plavi in tudi na Tirolskem so vedno boji, zlasti topovski. Na flanderskem in francoskem bojišču pričakuje zdaj skoro ves svet nekako odločitev. Neprijetna vest je prišla iz Amerike za sporazum, ker so Zedinjene države izjavile, da ne pošljejo večje vojske na evropsko bojišče.

Odredbe boljševikov. Boljševiški občinski zastop v Petrogradu je sklenil, da obdavči vse privatne vozove z letnim davkom po 500 rubljev in vsakega konja tudi s 500 rublji na leto. Za avtomobile je uveden davek po 150 rubljev za vsako konjsko silo, jadrnice se obdavčijo s 1000 rublji, psi z 20 rublji in javne dražbe z 20 odstotki. Ljudski komisarji so izdali dekret, ki proglašja vse naprave zveze vsruskih zemstev za last ruske republike. — Najvišji sovjet narodnega premoženja je izdelal načrt dekreta, s katerim se razveljavijo vsa državna posojila, ki sta jih bili razpisali caristična in meščanska vlada. Načrt določuje, da se brezpogojno razveljavijo vsa

domača posojila, ki so v posesti tujcev. Le posojila s kratkim rokom zakladnega urada in od tega urada izdane serije so veljavne.

Ruska zvezna republika. Sovjet ljudskih komisarjev je pozval vlade samostojnih ruskih republik, naj se udeležijo dela za ustanovitev ruske zvezne republike. Boljševiki predlagajo zvezo držav. — Zastopniki Ukrajine, Estlandije, Livlandije, republike Volga, Kavkaz in Sibirijske so že priglasili udeležbo.

Ukrajinska ljudovlada je nastopila pri mirovni pogajanjih popolnoma samostojno, ločeno od Rusov. Predsednik ukrajinskih zastopov je v Brestu Litovskem obširno razložil stališče ukrajinske ljudovlade in med drugim rekel: Demokracija ukrajinske države dela na to, da bi se končala vojska na celim svetu in da sklenejo mir vse države. Mir, ki naj ga sklenejo vse velesile, mora biti le demokratičen in mora vsakemu, tudi najmanjšemu narodu v vsaki državi zagotoviti popolno neomejeno narodno samoodločbo.

Češki državni in deželni poslanci so imeli dne 6. t. m. zborovanje, kjer so vnovič poudarili majniško deklaracijo in izrazili svoje nezadovoljstvo nad izjavami grofa Černina v Brestu Litovskem glede samoodločbe narodov (kakor znano, grof Černin odločno odklanja, da bi se o samoodločbi avstrijskih narodov razpravljalo pri mirovni pogajanjih).

Ogri se boje za svoje Slovake, da jih ne bi Čehi pohujšali in jim odprli oči, kako jih Madžari tlačijo. Zato so prebrisani Ogri modro pogruntali. Na mejo med Moravsko in Ogrsko so postavili kordon financarjev, tako da pride na vsakih 100 do 200 korakov en mož. Vsak Čeh, ki bo skušal prebiti to vrsto, bo seveda konfisciran. Pa recite, Slovaki, da niste v dobrem varstvu!

Narodni svet vseh slovenskih strank, ki bo enotno vodil vso našo narodno politiko, se bo, kakor upamo, kmalu ustanovil.

Slovensko vseučilišče nam obljublja nemški časnikarji. S tem bi bili mi prejšnje čase zadovoljni, danes zahtevamo več, ker so naši fantje in možje več zaslužili.

Zmes.

Dovtip. Na otoku Sv. Helene se je Napoleon včasih prav dobro počutil. Neki zidar je padel s hodnika ter se hudo ranil. Napoleon ga pomirjuje: „E, to nič ne pomeni, le mene pogledj. Jaz sem padel še z veliko večje višine; — s prestola — pa še živim.“

Napačni način. — Šment, vi ste pravili da ste pri Džonovih v velikih čisljih, ker ste dejali, da gospe ne morete razločiti od njene hčerke. Jaz sem taisto rekel njeni hčerki, in od tistega trenutka me nič več ne pogleda.“

Trda straža. Kadar je bil Napoleon pri armadi, je ponoči sam hodil po taboriščih, hoteč se prepričati, če straže ne spe. Pri taki obhoji pride do vojaka, stoječega na razkrižju, kateremu je bilo ukazano, da nima nikogar propustiti, pa bil kdorkoli. Napoleona vojak ni poznal; in ko se je bil Napoleon približal, ga vojak ni pustil naprej. Napoleon mu reče, da je general — lajtnant in da obhaja tabor „In če bi bili Vi sam mali kaprol)*, Vas vendar ne pustim“. Cesar se je moral vrniti. Drugega jutra povprašuje cesar po obnašanju in vedenju tega vojaka. Ko izve vse povoljno in dobro, ga naredi za oficirja.

*) Tako so vojaki rekli Napoleonu.

Razširjajte „Tedenske Slike“!

Pridobivajte novih naročnikov! Zahtevajte „Tedenske Slike“ po vseh gostilnah, kavarnah, brivnicah itd. — „Tedenske Slike“ so najlepši, najboljši in največji tednik s slikami na Slovenskem. Prinašajo mnogo zanimivih slik ter poročajo točno, kratko in poljudno o vseh važnih dogodkih doma in v tujini, priobčujejo poučne članke iz vseh strok znanstva in umetnosti, krajše dobre povesti in humoreske, najbolj napetega dejanja bogat izviren roman, gospodarska navodila, ocene, smešnice i. dr. Kmalu začnemo objavljati nov roman, ki bo v polni meri zadovoljeval vsak tudi najizbirnejši okus. — Vabimo torej na naročbo novega, V. letnika „Tedenskih Slik“: ves čas smo pošteno in solidno izpolnjevali svoje obete, in pošteno, solidno hočemo ustrezati svojim naročnikom tudi poslej. To je za naš tednik najboljšo priporočilo. Obnovite naročnino takoj! Ostanite nam torej zvesti! Pridobivajte nam novih naročnikov, ker v slogi je moč in uspeh! — „Tedenske Slike“ stanejo za celo leto 20 K, pol leta 10 K in četrt leta 5 K, posamezne številke po trafikah, knjigarnah, kolodvorih in trgovcih po 40 vinarjev izvod. — Naročite si „Tedenske Slike“ takoj ter jih priporočajte svojim znancem in prijateljem!

Upravništvo „Tedenskih Slik“ v Ljubljani, Stari trg 19.

== Najlepše darilo mladini ==

je zelo zanimiva povest slovenskega dečka iz sedanje vojne

„DORE“,

ki jo je spisal dr. Ivan Lah, lepo ilustriral Maksim Gaspari, izdalala in založila „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani. — Cena vezani knjigi je 2.50 K, dobi se po knjigarnah in v upravi „Tedenskih Slik“.

Zamaške nove in stare,

kupi vsako množino,

Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Album razrušene Gorice

in različne razglednice od podrte Gorice. Velika zaloga umetniških kart za 15—18 in 20 K za 100 kom. Naročila se prosijo na naslov:

ANTON PERTOT, GRADEC, Roseggerhaus.

Potrdila istovetnosti

- ✱ izvršene po najnovejšem ✱
- ✱ predpisu dobe občine v ✱
- ✱ „ZVEZNI TISKARNI“ ✱
- ✱ v Ljubljani, Stari trg 19. ✱

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „**Ria balzam**“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih očes, bradavic in žuljev v treh dneh. Cena za jeden lonček z znanstvenim listom K 275, 3 lončki K 550, 6 lončkov K 850. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem. — **Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 12/661 (Ogrsko).**

Hlapca, učenca
in
kontoristinjo
sprejme „**Zvezna tiskarna**“
v Ljubljani, Stari trg št. 19.

Podaljšaj
svoje življenje!

Mogoče je življenje si podaljšati, bolezni preprečiti, bolnike ozdraviti, slabotne ojačiti, omahljive trditi in nesrečnike osrečiti.

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslabljenje živčevja, potrlost, izgube dragih prijateljev ali svojcev, razočaranja, bojazen pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih vzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je sredstvo, ki Te pripelje k veselju, ki Te oživlja, Te napolni z novimi upi, in to sredstvo se Ti pokaže v pismu, katerega dobi vsakdo, kdor ponj piše, takoj in

popolnoma zastonj!

V tej mali ročni knjižici se raztolmači, kako se da v kratki dobi in brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako se zboljšajo in odstranijo utrujenost, raztresenost, slab spomin, nevolja do dela in nebroj drugih bolezenskih prikazni. Zahtevajte to pisanje, prineslo Vam bo nadebudne ure.

Naslov:

Ernst Orsech, Berlin S. W. Markgrafenstrasse 63. odd. 499.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg, (Ogrsko) Schanzstrasse št. 2. Abt. 95.** — Ne stane nič.

Vizitke elegantne in poceni natisne „**Zveza tiskarna**“ v Ljubljani, Stari trg št. 19.

STAVCE

sprejme „**Zvezna tiskarna**“

v Ljubljani, Stari trg št. 19.

F. BATJEL prej v Gorici.

LJUBLJANA, Stari trg št. 28.

Moška in ženska dvokolesa še s staro pnevmatiko šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne ☐ žepne svetilke. ☐

Najboljše baterije.

— Posebno nizke cene so za preprodajalce. —
Mehanična delavnica na Starem trgu 11.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rozuata voda, ki žilavo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. — Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko

„**Zvezna tiskarna**“ se je preselila z Dunajske ceste št. 9 na Stari trg št. 19 poleg znane kavarne Jakoba Zalaznik. **Upravništvo** in ured. „**Tedenskih Slik**“ in „**Slovana**“ se je preselilo z Dunajske c. 9 na Stari trg 19 poleg kavarne Zalaznik.

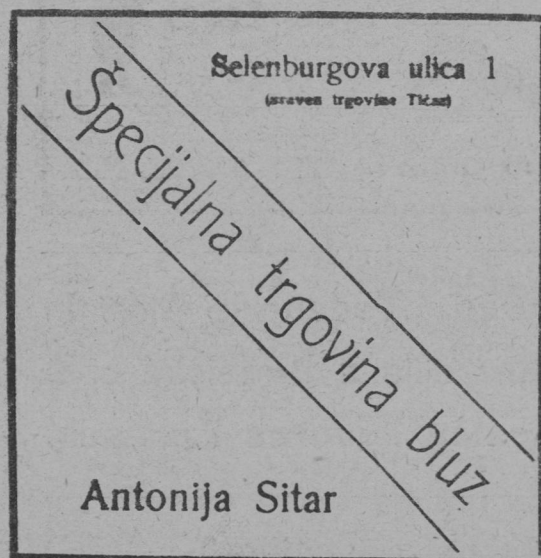
Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

„ZVEZNA TISKARNA“

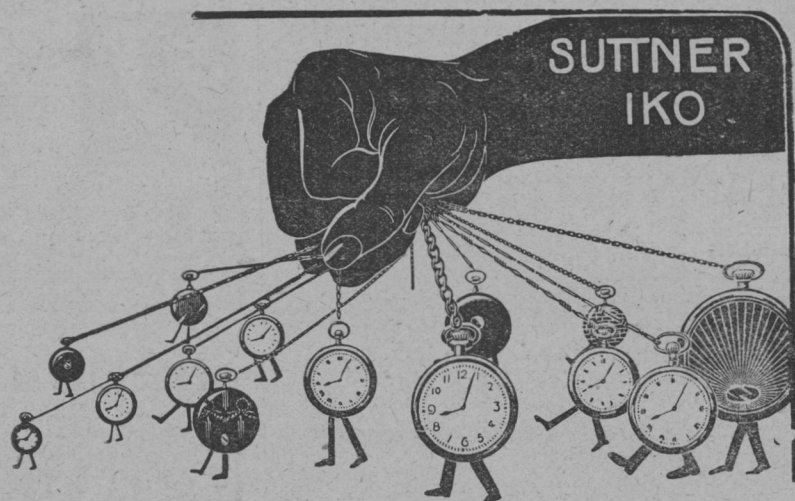
V Ljubljani, Stari trg št. 19.

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila vsporede,

*** ** *

Dobro ,IKO' uro

vsak občuduje in zaželi, kati ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju. — Neugajajoče **zamenjam!**

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepotičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastonj in poštnine prosto.

☛ Vse ure so natančno preizkušene. ☛

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Kovinate ure po K 22— 26—
32— 40— 60—

Srebrne ure po K 48— 54—
60— 70— 90— 100—

Kovinate verižice . . po K 2— 3—
4— 6— 10—

Ušnjate verižice po K 1.60 2.80
4.80

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner ^{samo} v Ljubljani šte. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

=== LJUBLJANA. ===

=== Mazilo za lase ===
varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški v Kolodvorski ulici št. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Lončki po 5 in 6 K. Pošilja se tudi po pošti če se denar naprej pošlje. Izborna sredstvo za rast las — Za gotovost se jamči. — Zadostuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

Kislo vodo, vino

:: in sadjevec ::

razpošilja

A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške,
=== steklenice in sode. ===

Josip Jug,

pleskarski in slikarski mojster
Ljubljana, Rimska cesta št. 16.

se priporoča cenj. občinstvu za vsa v to stroko spadajoča dela. Jamčim, da :: delam samo s pristnim firnežem. ::

=== Solidna in točna postrežba. ===

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Rezervni fond okroglo 1,500.000 kron.

STRITARJEVA ULICA ŠT. 2.

:: Delniška glavica 10,000.000 kron. ::

Podružnice v Splitu, Celovcu, Sarajevu, Gorici
(t. č. v Ljubljani) in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun
ter jih obrestuje najugodnejše.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Sterlekar.

Tisk „Zvezne tiskarne“ v Ljubljani.